

“Λάμπων και ημίν τοις αμαρτωλοίς”: Σκέψεις στη Μεταμόρφωση του Κυρίου

/ [Πεμπτούσία](#)

image not found or type unknown

Η εορτή της Μεταμορφώσεως του Κυρίου μας, ανήκει στις δώδεκα Δεσποτικές Εορτές και αποτελεί μια από τις σημαντικότερες εορτές της Εκκλησίας μας, καθώς θεωρείται αφενός προάγγελος της ενδόξου Αναστάσεως του Κυρίου μας και αφετέρου αποδεικνύεται ταυτόχρονα η εξουσία του Χριστού στον κόσμο. Είναι όμως δυνατόν να αποδεχθούμε το γεγονός της Μεταμορφώσεως έτσι απλά; Θα μπορούσε να αποδοθεί στο γεγονός αυτό, σωτηριολογική ή -καλύτερα- εσχατολογική σημασία;

Η σημερινή μας εποχή χαρακτηρίζεται από μείζονα προβλήματα, ιδιαίτερα στον ψυχικό κόσμο των ανθρώπων. Η Χάρη του Θεού Πατέρα, που τόσο όμορφα λάμπρυνε την ψυχή του ανθρώπου κατά τη γέννησή του, τελικά ο άνθρωπος σήμερα κατάφερε, όντας υπόδουλος και δέσμιος της αμαρτίας, να σβήσει αυτό το φως. Αυτό το φως που θα τον οδηγούσε στην ουράνια Βασιλεία Του, κατά το τέλος της επίγειας ζωής του. Τι θα μπορούσε όμως να φωτίσει και πάλι την ψυχή του;

Λίγο καιρό πριν τα φρικτά Πάθη, ο Κύριός μας πήρε μαζί Του τους τρεις πρόκριτους μαθητές Του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και ανέβηκαν στο όρος Θαβώρ. Και **«μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς»** (Ματθ. 17, 2). Δόθηκε μερικώς η δυνατότητα στους τρεις μαθητές Του να δουν το υπερκόσμιο ἄκτιστο φως της δόξης Του. Από αυτό καταλαβαίνουμε ότι η Μεταμόρφωσή Του έχει και αποκαλυπτικό χαρακτήρα και επιβεβαιώνεται στο απόσπασμα: **«ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.»** (Ματθ. 17, 5). Μας θυμίζει έντονα την αποκάλυψη της σχέσης του Υιού με τον Πατέρα, κατά τη Βάπτισή του Χριστού μας στον Ιορδάνη ποταμό.

Με αυτόν τον τρόπο, λοιπόν, με τη Μεταμόρφωσή Του, ο Κύριος ήθελε να δώσει ένα μήνυμα προς όλη την ανθρωπότητα, που φτάνει μέχρι και σήμερα και θα φτάνει ως τα έσχατα. Ο άνθρωπος πλάσθηκε από τον Θεό Πατέρα «κατ' εικόνα» Του. Οι πρωτόπλαστοι, πριν την πτώση τους, είχαν αγγελοειδείς ψυχές. Αλλά και τα σώματά τους, ακτινοβολούσαν την εσωτερική λαμπρότητα και το μεγαλείο της ψυχής τους. Αλλά η επανάσταση του ανθρώπου κατά του Θεού, με την παράβαση της εντολής Του, αλλοίωσε τον άνθρωπο. Αλλά ο Πανάγαθος Θεός - Πατέρας, δεν ήθελε να αφήσει στην τύχη του το πλάσμα Του, τον άνθρωπο που με τόση αγάπη έπλασε κατ' εικόνα Του. Έστειλε τον μονογενή Υιό του, τον Κύριό μας. Ο Χριστός μας, «φορώντας» την αμαυρωμένη ανθρώπινη φύση και με το όλο λυτρωτικό Του έργο, κατάφερε να την καθαρίσει και να την λαμπρύνει.

Ο Χριστός, **«ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ.»** (Πέτρου Α' 2, 21). Έδειξε ότι μπορούμε να έχουμε υψηλό προορισμό από τη ζωή αυτή. Να μεταμορφωθούμε, να θεαθούμε και να μεταβούμε από τον θάνατο της επίγειας ζωής, στην επουράνια Αιώνια Ζωή. Και η ζωή των Αγίων, αποδεικνύει περίτρανα αυτή την αλήθεια, δίνοντας πολλά παραδείγματα από την επίγεια ζωή τους. **«Ἡρπάγησαν ἕως τρίτου ουρανοῦ»**, ενώ ζούσαν ακόμη στον κόσμο αυτόν.

Πώς, λοιπόν, να μην μιλάμε με τόση χαρά για το μεγαλείο της αγάπης του Χριστού; Πώς μπορούμε να απορρίψουμε την αλήθεια αυτή, ότι δεν είναι το φως του κόσμου τούτου; Άλλωστε μας το λέγει και ο ίδιος: **«Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.»** (Ιω. 8, 12). Με αυτόν τον τρόπο, μας επιβεβαιώνει ότι είναι Αυτός που θα μας οδηγήσει από το απόλυτο σκοτάδι, στο φως της Αιωνιότητας. Η άπειρη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, επιβεβαιώνεται και σε άλλο σημείο του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου και συγκεκριμένα στο 3,16: **«οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».** Πώς μπορούμε, λοιπόν, να αμφισβητούμε όλα αυτά που μας υποσχέθηκε ο ίδιος ο Κύριός μας, κατά την επίγεια δράση του; Και όμως! Πολλοί άνθρωποι αγνοούν αυτή την Αλήθεια.

Όλη αυτή την ομορφιά, αυτό το κάλλος της Αιώνιας Ζωής, της χαράς του Παραδείσου και του ακτίστου Φωτός του μεταμορφωθέντος Κυρίου μας, ο σύγχρονος άνθρωπος τείνει να απορρίψει και να αποκλείσει από τη ζωή του. Η εμφάνιση και εξέλιξη της τεχνολογίας και της επιστήμης, αποξενώνουν τον άνθρωπο από αυτή τη χαρά και σκοτίζουν την εκ Θεού δοθείσα ψυχή του και γίνεται υπόδουλος και υποχείριος της αμαρτίας. Ο σύγχρονος άνθρωπος πιστεύει ότι η αληθινή ευτυχία βρίσκεται εδώ στη γη, απολαμβάνοντας όλα τα υλικά αγαθά που έχει στην καθημερινή του ζωή, δίχως να γνωρίζει ότι και αυτά είναι εκ Θεού, έχοντας ως αποτέλεσμα να μην τα αξιοποιεί ορθά.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο, πολύ χειρότερο που χαρακτηρίζει τον κόσμο του σήμερα. Γνωρίζοντας όλοι ότι ζούμε σε μια δύσκολη εποχή, σε μια εποχή που το ανήθικο και το διεστραμμένο θεωρούνται ως μια φυσική κατάσταση και εξέλιξη του κόσμου, όλοι οι άνθρωποι ρίχνουν την ευθύνη της όλης κατάστασης στην κακή διαχείριση της οικονομίας αμφότερων των πλευρών (κόσμου και εξουσίας), χωρίς να αναλογιστούν ότι η κατάσταση στην οποία όλοι μας περιήλθαμε οφείλεται σε έναν άλλο σημαντικό παράγοντα, την πνευματική κρίση, βάζοντας τον Θεό στο περιθώριο, ως υπεύθυνο των όσων ζούμε σήμερα. Μήπως θα πρέπει να ρίξουμε την ευθύνη σε ΜΑΣ και όχι στους άλλους; Μήπως αρχή όλων των κακών που ζούμε είναι ότι διώξαμε τον Χριστό από μέσα μας; Τέτοια ερωτήματα πρέπει να θέτουμε όλοι στους εαυτούς μας.

Έτσι, λοιπόν, αν προσέξουμε τις συγκεκριμένες φράσεις από το Εξαποστειλάριο που ψάλλεται την Κυριακή Βαΐων εσπέρας: **«Λάμπρυνόν μου την στολήν της ψυχής...»** και το Απολυτίκιο της Μεταμορφώσεως: **«Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς...»**, το ίδιο μήνυμα λαμβάνουμε. Ζητούμε από τον Κύριό μας, έχοντας κατανοήσει εις βάθος την κατάσταση στην οποία περιήλθαμε, να σκορπίσει το φως

Του στην καρδιά μας. Πώς; Με την αδιάλειπτη προσευχή μας και με τη συμμετοχή μας στο Μέγα Μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως και της Θείας Ευχαριστίας.

Όλα αυτά, λοιπόν, επιβεβαιώνουν ότι η Μεταμόρφωση του Κυρίου μας, θεωρείται προάγγελος της ενδόξου Αναστάσεώς Του. Όπως έλαμψε με τη μεταμόρφωσή Του, έτσι έλαμψε και με την Ανάστασή Του. Και με αυτόν τον τρόπο προσδοκούμε και εμείς να λάμψουμε στη δική μας Ανάσταση, κατά την ένδοξη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας. Ως τότε, λοιπόν, να ζητούμε από τον Χριστό μας να φωτίζει την ζωή μας, λέγοντας αυτή τη φράση: **«Λάμψον και ημίν τοις αμαρτωλοῖς, το φως σου το αἶδιον...»**